

for vandforsyningsanlæg, svarer ganske til den gældende lovs § 60 sammenholdt med lov om offentlige veje § 45. Mens der efter den gældende lov om muligt 2 uger forinden skal gives særskilt meddelelse – skriftligt eller ved personlig henvendelse – til vedkommende ejendoms ejere og brugere, foreskrives det i forslaget, at denne meddelelse altid skal være skriftlig.

Til § 40.

Bestemmelsen giver regler om ekspropriationsmyndigheden og om fremgangsmåden ved ekspropriationer.

Efter den gældende lovs § 12, stk. 5, § 14, stk. 3, og § 15, stk. 2, ligger ekspropriationsmyndigheden som hovedregel hos kommunalbestyrelsen, nemlig kommunalbestyrelsen i den kommune, hvor den pågældende ejendom ligger. Efter lovens § 14, stk. 4 og 5, kan ministeren dog for hovedstadsområdets vandforsyning og for andre vandforsyningsanlæg, der strækker sig over flere kommuner, bestemme, at ekspropriationsbeslutningen skal træffes af hovedstadsrådet eller amtsrådet efter forhandling med de berørte kommunalbestyrelser. Med hensyn til hovedstadsområdets vandforsyning, der kan strække sig over flere amtskommuner, kan ministeren endvidere bestemme, at ekspropriationen skal ske efter reglerne i lov nr. 186 af 4. juni 1964 om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom. Tanken med disse bemyndigelser er dels, at det ved ekspropriationer, der strækker sig over flere kommuner, kan være upraktisk at skifte ekspropriationsmyndighed ved overgangen fra den ene kommune til den anden, dels at det kan være u hensigtsmæssigt at lade en kommunalbestyrelse træffe beslutning om en ekspropriation, som den selv er uden interesse i, medens en anden kommune har en væsentlig interesse i ekspropriationen.

I stk. 1 fastslås som hidtil, at det som hovedregel er kommunalbestyrelsen, der træffer beslutning om ekspropriation.

Efter stk. 2 bemyndiges miljøministeren til at bestemme, at beslutning om ekspropriation i stedet træffes af amtsrådet (hovedstadsrådet) efter forhandling med de berørte kommunalbestyrelser. Herefter vil ministeren som hidtil kunne overlade ekspropriationsmyndigheden til amtsrådet (hovedstadsrådet) i de tilfælde, som den gældende lovs § 14, stk. 4 og 5, sigter til.

Efter stk. 3 skal lov om offentlige veje §§ 47–49 finde tilsvarende anvendelse på behandlingen af ekspropriationssagerne, således som det i øjeblikket er bestemt ved den gældende lovs § 14, stk. 3,

og § 15, stk. 2. Efter den gældende lov kan ministeren fastsætte nærmere regler om ekspropriationssagernes behandling, jfr. bekendtgørelse nr. 181 af 29. marts 1974. En tilsvarende bemyndigelse har ministeren efter forslagets § 8.

Ved den gældende lov overføres reglen i vandløbslovens § 94, stk. 1, 1. pkt. på behandlingen af ekspropriationssager efter vandforsyningsloven. Denne bestemmelse fastslår, at det ved ekspropriation fra offentlige veje eller jernbaner er vejbestyrelsen eller banebestyrelsen, der bestemmer, hvilke foranstaltninger der skal træffes af hensyn til trafikikkerheden og vejens eller banens udviklingsmuligheder, og at vejbestyrelsen eller banebestyrelsen kan forlange selv at udføre de arbejder, som berører vejens eller banens areal. Henvisningen til vandløbslovens § 94, stk. 1, er ikke gentaget i lovforslaget, da de pågældende spørgsmål ikke volder vanskelighed i praksis.

Til § 41.

Som nævnt i bemærkningerne til § 40, giver den gældende lov miljøministeren mulighed for at bestemme, at en ekspropriation til fordel for hovedstadsområdets vandforsyning skal ske efter reglerne i lov om fremgangsmåden ved ekspropriation vedrørende fast ejendom.

En tilsvarende regel foreslås for alle tilfælde, hvor der til fordel for samme anlæg samtidig skal ske ekspropriation i flere amtskommuner.

Til § 42.

Bestemmelsen indeholder regler om erstatning for ekspropriation.

Reglerne om erstatning for ekspropriation findes i den gældende lovs § 18. Reglerne bygger i det hele på lov om offentlige veje, idet erstatningerne dog i mangel af enighed skal fastsættes af landvæsensretten og ikke af taksationskommissionen. I overensstemmelse med lov om offentlige veje § 51, stk. 1, fastsættes erstatningen efter lovgivningens almindelige regler. Endvidere finder en række andre bestemmelser i lov om offentlige veje tilsvarende anvendelse, nemlig § 51, stk. 2, hvorefter erstatningen skal nedsættes med den forøgelse i værdi, som den tilbageblivende ejendom skønnes at opnå, § 51, stk. 3–5, om udstrækning af ekspropriationen til mindre restarealer, der ikke bør bestå selvstændigt, og § 51, stk. 6, om tilsvarende anvendelse af § 51, stk. 3–5, ved erhvervelse af begrænsede rettigheder. Endelig overføres reglerne i lov om offentlige veje § 63 om forrentning af erstatningsbeløbene og i § 64 om udbetaling af erstatning, herunder om erstatningen skal udbe-